

Any de Sant Josep IX: El trabajo

En medio de los montes de **Villaviciosa y Espiel**, provincia de Córdoba, se encuentra el **Monasterio de San José**, donde una monjas de clausura rezan por la santificación de los sacerdotes. El capellán que las atiende vive en una pequeña ermita cercana. Hace poco me explicaba que está haciendo los arreglos (lo que hoy en día llamamos reformas) él mismo, aprendiendo a construir un muro o una escalera "como se ha hecho toda la vida", con adobe y piedras del mismo monte. Él, que había crecido en Madrid capital, me decía sorprendido que ahora miraba las piedras del monte con otros ojos; se fijaba en su forma, sus contornos, su erosión, si es piedra vieja o piedra nueva...En resumen, el

contacto en forma de trabajo personal con la naturaleza nos ayuda a apreciar mejor el entorno donde vivimos. El trabajo manual, ya sea artesanal o artístico dignifica al hombre porque está inscrito en su propia naturaleza. Dios puso al hombre en el Jardín del Edén para que lo "**cultivara**". De la palabra cultivar viene cultura. La transformación que hacemos de las cosas creadas en otras cosas más útiles y bellas para el hombre o para el culto a Dios es lo que forma una auténtica cultura. El desarrollo de las diversas actividades humanas, desde las más sencillas a las más complejas, va construyendo la sociedad humana desde el momento en que vemos en que la vida es más sencilla cuando conviven personas con diferentes habilidades y funciones. Lo que uno no sabe hacer lo sabe hacer el vecino, y lo que uno tiene lo puede intercambiar con otro para obtener lo que necesita. De aquí surgen varias realidades: el comercio, las expresiones artísticas y religiosas, la filosofía y la teología. El comercio es una herramienta de paz social y de conocimiento y enriquecimiento entre los pueblos con los que se comercia. La filosofía y la teología surge cuando en sociedades avanzadas comienzan a surgir necesidades más allá de sobrevivir un día más: la búsqueda a las respuestas sobre el **misterio del hombre, del mundo y de Dios**.

Vemos pues como el trabajo manual está en el génesis de toda la sociedad. Pero el trabajo no es un fin en sí mismo, sino un medio para la edificación personal, el bien de la familia y la relación con **Dios, el Supremo Hacedor**. Que Dios se toma muy en serio el trabajo humano lo vemos en que eligiera la familia de un artesano como el lugar donde había de encarnarse el Mesías. Cristo pasa la mayor parte de sus días trabajando. Al igual que el capellán de esas monjas que ya no ve las piedras como antes, Jesucristo, en el contacto de sus manos con la madera, el adobe, la paja, el cuero para los odres de vino, la cizaña, el aceite para las lámparas... edificó la doctrina con la que abriría las mentes y los corazones no sólo de muchos de sus contemporáneos, sino de innumerable hombres y mujeres a lo largo de la historia. *¿Hay una manera más profunda de acercarse al misterio de Dios, que la parábola del Señor que paga lo mismo a los trabajadores de la primera hora y los de la última?*

No es por tanto casual que en estos momentos en que los cimientos de nuestra civilización parecen desmoronarse, que haya también un gran interés en que grandes sectores de la población no tengan que trabajar. Mucho se habla hoy en día **del ingreso mínimo vital** y otras variantes similares que parecen contradecir aquello que San Pablo recomendaba a los primeros cristianos: *"hemos oído que algunos de ustedes andan ociosos, muy ocupados en no hacer nada; nosotros les recomendamos que trabajen pacíficamente para ganarse el pan que comen(...) El que no trabaje que no coma."* Mucho se habla también del compartir, pero *¿Se puede compartir sin tener? ¿Se puede tener (honradamente) sin trabajar?* San Pablo nos recuerda otra vez: *"El que robaba, no robe más, sino que trabaje haciendo con sus manos lo que es bueno, para que tenga que compartir con el que padece necesidad"*.

Uno de los eslóganes de la llamada agenda 2030 es: **"en el 2030 no tendrás nada y serás feliz"**. Pareciera que los profetas del *gran reinicio* y la *religión ecológica* se han transmutado en discípulos de San Francisco de Asís o en cartujos, por su aversión también a comer carne. Sin embargo nos equivocáramos si los considerásemos nuestros aliados. Ellos imaginan un mundo sin Dios y sin el mandato divino de cultivar el mundo y nuestra alma, un mundo sin esa cultura nacida de la conjunción entre la sabiduría humana y la divina que es transmitida a las siguientes generaciones. Es evidente que el mundo ha de mejorar, pero mejorará siguiendo el ejemplo de los que verdaderamente saben, **Del Que Sabe, el que es Dios y hombre**. El camino es la fe auténtica, la familia verdadera y el trabajo honrado, no hay otros. **Sancte Ioseph, ora pro nobis**.

Economia parroquial
Agost 2021

<u>ENTRADES</u>			
Col·lecta misses			1.106,30
Intencions misses			630,00
Donatius			215,00
Càritas			570,00
Sagraments			20,00
Llantsions			426,50
Col·lecta Pro Obres			630,00
Centre Parroquial			720,00
<u>SORTIDES</u>			
Gas			28,69
Electricitat			38,52
Neteja			180,00
Comunicacions			106,00
Publicacions			80,00
Càritas			100,00
Seguretat			37,90
Fons Comú Diocesà			458,94
Préstec bancari			562,72
Interessos Bancaris			143,58

Exèquies a la parròquia

Carmen Oriol Sala
Joan García Roca
Antonia Tesan Ballester
Miquel Deltell Soria
Maria Carmen Cardenas Hidalgo
Pilar Alegre Cervera
Martín José Escámez Fernández

QUE DÉU ELS DONI EL REPÒS ETERN

Aquest mes us demanem:
-OLI, SUCRE, GALETES I LLEGUM CUIT
-ACEITE, AZUCAR, GALLETAS Y
LEGUMBRE COCIDA. Gràcies!

Calendari de setembre

Santa Missa a les 11h De dilluns a divendres (excepte dies de precepte)

Els caps de setmana

Dissabtes a les 20h (parròquia)

Domingo a las 11h (Colegio Sagrada Familia) i a les 12:30h (parròquia)

Santa Missa a Santiga el diumenge 12 de setembre a les 9.00h

Cada dijous (no festiu): Hora Santa i confessions a les 20h

Parròquia Santa Perpètua de Mogoda

santaperpetua714@bisbatdeterrassa.org - 699 106 480 - www.parroquiasantaperpetua.com

Any de Sant Josep IX El treball.

Enmig de les muntanyes de Villaviciosa i Espiel, província de Còrdova, es troba el Monestir de Sant Josep, on unes monges de clausura resen per la santificació dels sacerdots. El capellà que les atén viu en una petita ermita pròxima. Fa poc m'explicava que està fent els arranjaments (el que avui dia diem reformes) ell mateix, aprenent a construir un mur o una escala "com s'ha fet tota la vida", amb tova i pedres de la mateixa muntanya. Ell, que havia crescut a Madrid capital, em deia sorprès que ara mirava les pedres de la muntanya amb altres ulls; es fixava en la seva forma, els seus contorns, la seva erosió, si és pedra vella o pedra nova... En resum, el contacte en forma de treball personal amb la naturalesa ens ajuda a apreciar millor l'entorn on vivim. El treball manual, ja sigui artesanal o artístic, dignifica a l'home perquè està inscrit en la seva pròpia naturalesa. Déu va posar a l'home al Jardí de l'Edén perquè el "conreés". De la paraula conrear ve cultura. La transformació que fem de les coses creades en altres coses més útils i belles per a l'home o per al culte a Déu és el que forma una autèntica cultura. El desenvolupament de les diverses activitats humanes,

des de les més senzilles a les més complexes, va construint la societat humana des del moment en què veiem en què la vida és més senzilla quan conviuen persones amb diferents habilitats i funcions. El que un no sap fer ho sap fer el veí, i el que un té el pot intercanviar amb un altre per a obtenir el que necessita. D'aquí sorgeixen diverses realitats: el comerç, les expressions artístiques i religioses, la filosofia i la teologia. El comerç és una eina de pau social i de coneixement i enriquiment entre els pobles amb els quals es comercia. La filosofia i la teologia sorgeixen quan en societats avançades comencen a sorgir necessitats més enllà de sobreviure un dia més: la cerca de les respostes sobre el **misteri de l'home, del món i de Déu.**

Veiem doncs com el treball manual està en el gènesi de tota la societat. Però el treball no és una fi en si mateix, sinó un mitjà per a l'edificació personal, de la família i de la relació amb Déu, el *Suprem Treballador*. Que Déu es pren molt de debò el treball humà ho veiem en què triés la família d'un artesà com el lloc on havia d'encarnar-se el Messies. Crist passa la major part dels seus dies treballant. Igual que el capellà d'aquestes monges que ja no veu les pedres com abans, Jesucrist en el contacte de les seves mans amb la fusta, la tova, la palla, el cuir per als odres de vi, la zitzània, l'oli per als llums... va edificar la doctrina amb la qual obriria les ments i els cors no sols de molts dels seus contemporanis, sinó d'innombrables homes i dones al llarg de la història. *Hi ha una manera més profunda d'acostar-se al misteri de Déu, que la paràbola del Senyor que paga el mateix salari als treballadors de la primera hora i els de l'última?*

No és per tant casual que en aquests moments en què els fonaments de la nostra civilització semblen enfonsar-se, que hi hagi també un gran interès en què grans sectors de la població no hagin de treballar. Molt es parla avui dia de l'**ingrés mínim vital** i altres variants similars que semblen contradir allò que Sant Pau recomanava als primers cristians: *"hem sentit que alguns de vostès caminen ociosos, molt ocupats a no fer res; nosaltres els recomanem que treballin pacíficament per a guanyar-se el pa que mengen(...) El que no treballi que no mengi."* Molt es parla també del compartir, però es pot compartir sense tenir? *Es pot tenir (honradament) sense treballar?* Sant Pau ens recorda una altra vegada: *"El que robava, no robi més, sinó que treballi fent amb les seves mans el que és bo, perquè hagi de compartir amb el que pateix necessitat"*.

Un dels eslògans de l'anomenada **agenda 2030** és: **"en el 2030 no tindràs res i seràs feliç"**. Semblés que els profetes del *gran reinici* i la religió ecològica s'han tornat deixebles de Sant Francesc d'Assís o en cartoixans, per la seva aversió també a menjar carn. No obstant això, ens equivocariem si els consideréssim els nostres aliats. Ells imaginin un món sense Déu i sense el mandat diví de conrear el món i la nostra ànima, un món sense aquesta cultura nascuda de la conjunció entre la saviesa humana i la divina que és transmesa a les següents generacions: És evident que el món ha de millorar, però millorarà seguint l'exemple dels quals veritablement saben, **del qual sap, el que és Déu i home.** El camí és la fe autèntica, la família veritable i el treball honrat, no hi ha un altre. **Sancte Ioseph, ora pro nobis.**

NOTES D'ECONOMIA

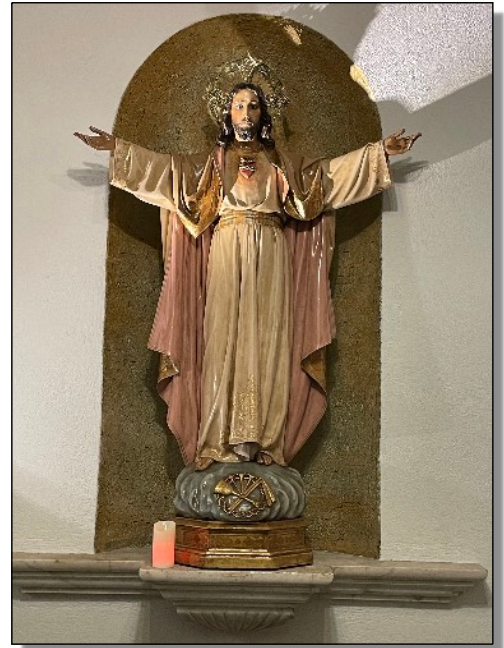
El saldo que queda pendent després de la col·lecta del mes d'agost és

Saldo a 30 d'agost de 2021	9.776,88 €
Col·lecta mes d'agost	630€
Saldo a 31 d'agost de 2021	9.146,88 €

Durant el mes d'agost no s'ha produït cap despesa significativa, com es pot observar en l'Estat de Comptes.

Hem de dir que donada la immediatesa entre final de mes i la publicació del Full Parroquial en l'Estat de Comptes del mes de juliol van faltar enumerar les **següents despeses** que ara fem constar aquí:

Llantions	431,70 €
Culte	230,- €
Restauració Sagrat Cor	2.200,- €

Ja tenin pàgina Web!

Como parte del acuerdo para la instalación del columbario, la empresa Coral se comprometió a elaborar una pagina web para la parroquia.

Es una web sencilla donde encontraremos los horarios y diversas informaciones y materiales que irán apareciendo. Allí también podremos descargar la hoja parroquial y otros documentos interesantes.

Os pido que en la medida de lo posible la consultéis a menudo y que hagáis la máxima difusión posible.

La direcció és: **www.parroquiasantaperpetua.com**

Horari de despatx: dijous de 17:30 a 18:30.

Per urgències trucar al

699 106 480 (també per whatsapp)

Caritas

TELÈFON ATENCIÓ DE CÀRITAS
TELÉFONO DE ATENCIÓN DE CÀRITAS

676 591 300

Caritas